

Domador de paraules

Damià Bardera presenta demà a Figueres una antologia dels seus contes i microcontes, 'Un circ al pati de casa', editada per Empúries

Damià Bardera (Viladamat, 1982) és, en paraules d'alguns crítics literaris i altres escriptors: “una de les veus més singulars i imprescindibles de la seva generació” (Irene Andrés-Suárez), “un enginyer de la paraula” (Lluís Calvo) o “una veu poderosa, transgressora i lúcida” (Jordi Llavina). I molts no dubten a qualificar-lo de deutor de la irreverència de Quim Monzó, la imaginació de Pere Calders i la ràbia de Víctor Català, com també afirma el mateix Toni Sala al pròleg del nou llibre de l'escriptor empordanès, *Un circ al pati de casa* (Editorial Empúries).

“Són uns exagerats!”, assegura Damià Bardera, més en to sorneguer que de falsa modèstia. L'autor d'un llibre de poemes (*El penúltim vòmit*), sis llibres de contes (l'alguns contes per llegir-los d'amagat, *Fauna animal*, *Els homes del sac*, *Els nens del cas*, *Contes de propina*, *Nens de llet*), una novel·la (*Viladelsac*) i dos assajos, ara fa un nou salt mediàtic. Després d'anys publicant a *El Cep* i la *Nansa* acaparant elogis, és l'editorial Empúries que li ha proposat publicar aquesta antologia que recull els millors contes i microcontes –tot un gènere narratiu en si mateix– amb què, per una banda, es pretén ampliar el públic que fins ara no coneixia la seva obra, així com per l'altra, satisfer els seus nombrosos seguidors oferint sis contes inèdits. “És un tast del mig miler de contes que he anat publicant entre el 2010 i el 2017, amb la característica que la selecció ha tingut en compte el caràcter autònom de molts d'ells”, remarca Bardera. “Estic molt satisfet del resultat, de la tria feta des de l'editorial, ja que hi ha una àmplia representació de tot allò que he anat escrivint aquest temps, malgrat que hi trobo a faltar el contingut més hard-core i alguns relats que per tenir analogies amb d'altres no s'entendrien en aquesta selecció”, afegeix.

Després d'una llarga trajectòria, Damià Bardera es confessa contista. “Em sento alliberat des del dia que vaig descobrir la meua veu narrativa, que no és altra que la d'escriure contes. No ho he escollit pas jo, és el que em surt de dins!”, confessa Bardera, que s'autodefineix com a “sprinter”, pel fet que creu que se li dona millor el format de microcontes. Reconeix que li agraden tots els autors amb el qual el comparen, però si n'ha de reivindicar un de sol del qual ell se sent deutor és de Salvador Espriu i la seva herència modernista. “També m'agrada molt Valle-Inclán”, afegeix.

I és que el poble i la ruralia són els seus llocs comuns, “un espai marginal, un circ on sembla més fàcil identificar els rituals i els personatges: bojos, tolits, malalts i borratxos, tota mena de minusvàlids, psicòpates, tartamuts i sobretot mutilats”, com deixa constància Toni Sala.

L'autor, després de presentar el llibre a Girona, ho farà demà a Figueres, a la galeria d'art Lola Ventós [<http://galerialolaventos.wixsite.com/galerialolaventos>] (12 h), en un acte organitzat per Llibres Low Cost i l'editorial Empúries, que tindrà la presència de Xixon Heras i Lourdes Godoy.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 01-02-2019, Pàgina 37

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1546217-domador-de-paraules.html>